

Sygn. akt V U 1027/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2014 r. w Kaliszu

odwołania T. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 5 sierpnia 2014 r. Nr (...)

w sprawie T. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 5 sierpnia 2014 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu T. J. prawo do emerytury poczynając od dnia (...).

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił T. J. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych albowiem wnioskodawca nie osiągnął wymaganego okresu takiej pracy. Tym samym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w (...) w Z. w okresie 1.08.1983 – 31.12.1998 albowiem w wystawionym wnioskodawcy świadectwie pracy, pracodawca nie określił rodzaju wykonywanej pracy oraz nie powołał się na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył T. J. wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu pracy wykonywanej w latach 1983 – 98 jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący T. J. urodzony dnia (...), w okresie 1.08.1983 – 31.10.2004 był pracownikiem (...) w Z. zatrudnionym na stanowisku kierowcy. Jako dodatkowe zadanie, pracodawca wskazał odwołującemu obowiązki brygadzysty.

dowód: świadectwa pracy w aktach ZUS, akta osobowe: umowa o pracę, dekrety płacowe

Odwołujący w podanym wyżej okresie wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego. Były to pojazdy o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, przystosowane do przewozu towarów masowych. Obowiązki brygadzysty realizowane przez odwołującego polegały tylko na wypisywaniu na początku dniówki kart drogowych dla zatrudnionych kierowców. Nie zajmowało to odwołującemu więcej niż kilkanaście minut. Po wypisaniu kart i wydaniu ich kierowcom, odwołujący wyruszał swoim samochodem w trasę.

dowód: zeznania świadków: A. B., M. M., zeznania odwołującego, świadectwa pracy w warunkach szczególnych w aktach ZUS

Łączny okres składkowy i nieskładkowy odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 28 lat i 7 miesięcy i 25 dni w tym okresy nieskładkowe to 7 miesięcy i 4 dni, przypadające w latach 1996 – 98. Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

/bezsporne/

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd dał wiarę zeznaniom świadków. Sąd dał również wiarę zeznaniom odwołującego oraz przedłożonym w ZUS-ie świadectwom pracy oraz świadectwom pracy w warunkach szczególnych.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach (Dz. U. z 2013 r. poz.1440 z póź. zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy.

Osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r. w myśl uregulowania zawartego w przepisie art. 184 ust. 1 cytowanej ustawy mogą nabyć prawo do emerytury na powyższych warunkach po osiągnięciu wieku określonego w art.32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat

oraz

- okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku mężczyzn co najmniej 25 lat.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Wiek emerytalny, o którym mowa w art. 32 ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisem § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. nr 8 poz. 43 z póź. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami składkowymi, okresami nieskładkowymi oraz ewentualnie okresami uzupełniającymi / okresy ubezpieczenia rolniczego, okresy pracy w gospodarstwie rolnym /. W myśl § 4 ust.1 cytowanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Przepis § 2 ust. 1 cytowanego rozporządzenia wymaga do zaliczania okresówpracy w warunkach szczególnych do okresów uprawniających do wcześniejszej emerytury aby praca taka była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy o charakterze osobowym jak i w postaci świadectw pracy, umowy o pracę, dekretów płacowych wskazuje jednoznacznie, iż odwołujący legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący wykonywał w okresie 1.08.1983 – 31.12.1998 prace polegające na kierowaniu samochodem ciężarowym o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Prace takie spełniały warunki wymienione w wykazie A dział VIII pkt. 2 załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia. Pracę taką odwołujący wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Łączny okres wykonywania takiej pracy wynosi 15 lat i 4 miesiące.

Okres ten nie podlega zmniejszeniu o okresy nieświadczenia pracy, za które odwołujący zachował prawo do zasiłku chorobowego. W sumie – co wynika z akt ZUS – odwołujący za okres 15.11.1991 – 31.12.1998 takich okresów miał w rozmiarze 7 miesięcy i 4 dni.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażony został pogląd, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09, OSNAP 2011, nr 19-20, poz. 260). Inaczej mówiąc, skoro ubezpieczony na dzień wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS posiadał wymagany do uzyskania prawa do emerytury w wieku obniżonym ogólny staż ubezpieczeniowy (okres składkowy i nieskładkowy) w wymiarze co najmniej 25 lat oraz minimalny wymagany co najmniej 15 – letni okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a nie spełniał jedynie warunku wieku, to okres pracy w warunkach szczególnych musiał być rozumiany w sposób, jaki był ukształtowany przed wprowadzeniem ust. 1a pkt 1 do treści art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż wymaga tego zasada ochrony ekspektatywy prawa do emerytury.

Uwzględniając powyższą ocenę należało uznać, że okresy pobierania świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w okresach zatrudnienia w szczególnych warunkach – tj. łącznie 7 miesięcy i 24 dni – nie wpłynęły na omawiany staż pracy w warunkach szczególnych.

Spełniona została zatem przesłanka co najmniej 15 - letniej pracy w warunkach szczególnych. Cały badany okres pracy w warunkach szczególnych przypada przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Poza sporem pozostawało spełnienie przez odwołującego pozostałych warunków koniecznych do przyznania emerytury. Odwołujący legitymował się na dzień 1 stycznia 1999 r. ponad 28 - letnim okresem ubezpieczenia i w chwili składania odwołania miał ukończony 60-ty rok życia. Nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie jak w sentencji.